

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo pět

Jak dlouho? Pátá pečeť

Jeff Pippenger

2025-12-07

Když je „světlo pro daný čas dáno“, je buď „přijato“, nebo „odmítnuto“. Oddělení, k němuž dochází, když je světlo předloženo, je dílem věčného evangelia, které zahrnuje nejen zapečetění Božího lidu, ale i oddělení pšenice a koukole. Závěrečný proces zkoušky a oddělení začal 11. září, kdy prorocká otázka zní: „Jak dlouho?“ a prorocká odpověď zní: „Až do nedělního zákona.“ Poslední zmínka o symbolu „jak dlouho“ se nachází v páté pečetě v knize Zjevení.

A když otevřel pátou pečeť, uviděl jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které zachovávali. A volali mocným hlasem: Jak dlouho ještě, Pane, svatý a pravdivý, nebudeš soudit a mstít naši krev na těch, kdo přebývají na zemi?

A každému z nich bylo dáno bílé roucho; a bylo jim řečeno, aby ještě krátký čas odpočívali, dokud nebude dovršen počet i jejich spoluslužebníků a bratří, kteří mají být usmrceni jako oni. Zjevení 6,9–11.

Inspirace klade odpověď na otázku „jak dlouho“, položenou „dušemi těch, kdo byli zabiti“, do budoucnosti, kdy bude doplněna druhá skupina papežských mučedníků. Ta začíná při nedělním zákonu, a z tohoto důvodu sestra Whiteová ztotožňuje osmnáctou kapitolu Zjevení jako naplnění druhé skupiny mučedníků. V prvních pěti verších jsou dva „hlasy“; první hlas označuje 11. září a druhý hlas vyzývá muže i ženy, aby vyšli z Babylona při nedělním zákonu. Sestra Whiteová ztotožňuje symbol „jak dlouho“ v páté pečetě s prvními pěti verši osmnácté kapitoly Zjevení, aby vymezila období od 11. září do nedělního zákona. Důraz nespočívá na oddělení a zapečetění Božího lidu, nýbrž na soudu nad papežstvím za vraždění mučedníků minulých dějin i těch mučedníků během krize nedělního zákona, kteří tvoří druhou skupinu papežských mučedníků.

„Když byla otevřena pátá pečeť, Jan Zjevitel ve vidění spatřil pod oltářem zástup těch, kteří byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. Poté následovaly výjevy popsané v osmnácté kapitole Zjevení, kdy jsou ti, kdo jsou věrní a pravdiví, povoláni ven z Babylóna. [Zjevení 18,1–5, citováno.]“ Manuscript Releases, svazek 20, s. 14.

V oné jiné pasáži, kde ztotožňuje mučedníky páté pečetě a budoucí, druhou skupinu mučedníků, která se utváří v krizi nedělního zákona, říká, že tyto výjevy „budou v určitém časovém období v budoucnosti“. Dva hlasy osmnácté kapitoly Zjevení představují ono „časové období v budoucnosti“. První hlas na počátku při 11. září a druhý hlas při nedělním zákonu.

„A když otevřel pátou pečeť, uviděl jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které zachovávali; a zvolali mocným hlasem: Jak dlouho ještě, Pane, svatý a pravdivý, nebudeš soudit a mstít naši krev na těch, kteří přebývají na zemi? A každému

z nich bylo dáno bílé roucho [Byli prohlášeni za čisté a svaté]; a bylo jim řečeno, aby ještě krátký čas odpočívali, dokud nebude dovršen počet i jejich spoluslužebníků a jejich bratrů, kteří mají být zabiti jako oni“ [Zjevení 6,9–11]. Zde byly Janovi představeny výjevy, které tehdy nebyly skutečností, nýbrž tím, co mělo v budoucím časovém období nastat.

„Zjevení 8,1–4 citováno.“ Manuscript Releases, svazek 20, 197.

Sestra Whiteová spojuje naplnění vytvoření druhé skupiny mučedníků s budoucností a v oné druhé pasáži cituje Zjevení 18,1–5, které v prvních třech verších označuje jeden hlas a ve verších čtyři a pět jiný hlas. První hlas označuje 11. září, kdy se zřítily velké budovy New Yorku, a druhý hlas je nedělní zákon, kdy je Boží jiné stádo povoláno ven z Babylóna. Ve druhé pasáži odkazuje na osmou kapitolu Zjevení a na první čtyři verše, které označují otevření sedmé pečeti, kdy je žhavé uhlí z oltáře vrženo na zem, což se shoduje s Letnicemi, kdy oheň sestoupil z nebe a osvětlil učedníky, právě tak jako bylo ozářeno Eliášových dvanáct kamenů a jak to představovaly ohnivé jazyky nad učedníky.

Jak dlouho? Zachariáš a Jan

Jak dlouho je prorockým symbolem časového období od 11. září až po nedělní zákon, které bylo předobrazeno v příběhu o hoře Karmel, v dějinách mileritů od roku 1840 do roku 1844, v dějinách Mojžíšových od osmé do desáté rány, ve svědectví mučedníků páté pečeti; a v Zachariášovi je položena otázka: „Jak dlouho“ to bude trvat, než se Bůh smiluje nad Jeruzalémem, který byl po sedmdesát let v Babylóně.

I odpověděl anděl Hospodinův a řekl: Hospodine zástupů, dokdy se nebudeš slitovávat nad Jeruzalémem a nad judskými městy, proti nimž se hněváš těchto sedmdesát let?

A Hospodin odpověděl andělu, který se mnou mluvil, slovy dobrými a potěšitelnými.

I řekl mi anděl, jenž se mnou rozmlouval: „Volej a rci: Toto praví Hospodin zástupů: Horlím pro Jeruzalém a pro Sijón velikou horlivostí. Velmi se hněvám na národy, které žijí v bezpečí; neboť já jsem se hněval jen máličko, ale oni napomáhali tomu zlému. Proto toto praví Hospodin: Navrátím se do Jeruzaléma se slitováním; v něm bude vystavěn můj dům, praví Hospodin zástupů, a nad Jeruzalémem bude natažena měřicí šňůra. Ještě volej a rci: Toto praví Hospodin zástupů: Má města se opět rozšíří pro blahobyť, Hospodin opět potěší Sijón a znovu si vyvolí Jeruzalém.“ Zachariáš 1,12–17.

Sestra Whiteová přímo staví do souladu Zachariášových „sedmdesát let“, během nichž byl doslovný starověký Izrael v zajetí doslovného Babylóna, s tisíci dvěma sty šedesáti lety od roku 538 do roku 1798, během nichž byl duchovní Izrael (křesťané) v zajetí duchovního Babylóna (římského katolicismu).

„Boží církev na zemi byla během tohoto dlouhého období neúprosného pronásledování v zajetí právě tak skutečně, jako byly děti Izraele drženy v babylónském zajetí během doby vyhnanství.“ Proroci a králové, 714.

Roku 1798, na konci tisíce dvou set šedesáti let, přišlo první ze tří poselství, znázorněných jako andělé ve čtrnácté kapitole Zjevení. Druhé přišlo 19. dubna 1844 a třetí 22. října 1844. Dějiny symbolizované otázkou „jak dlouho“ sahají od 11. září až po nedělní zákon a toto časové období bylo předobrazeno na počátku adventismu v milleritském hnutí od 11. srpna 1840 do 22. října 1844. Toto období je symbolicky znázorněno Janem Zjeviteli v desáté kapitole, když Jan jí malou knihu, která byla sladká v jeho ústech, ale zhořkla v jeho žaludku.

A hlas, který jsem uslyšel z nebe, ke mně znovu promluvil a řekl: Jdi a vezmi tu malou knihu, která je otevřená v ruce anděla, jenž stojí na moři i na zemi. I šel jsem k andělu a řekl jsem mu: Dej mi tu malou knihu. A on mi řekl: Vezmi ji a sněz ji; a učiní tvé břicho hořkým, ale v tvých ústech bude sladká jako med. I vzal jsem tu malou knihu z ruky andělové a snědl jsem ji; a v mých ústech byla sladká jako med; avšak jakmile jsem ji snědl, mé břicho zhořklo.

I řekl mi: Musíš znovu prorokovat před mnohými národy, kmeny, jazyky i králi. Zjevení 10,8–11.

Dějiny, které Jan znázorňuje, jsou představovány knihou, jež byla snědena, neboť snědení představovalo, jak Millerité porozuměli poselství a jaká byla jejich zkušenost při hlásání tohoto poselství. Když je tedy Janovi bezprostředně poté, co jsou tyto dějiny předloženy, řečeno, že musí znovu prorokovat, prorokování, které je tímto označeno, je historií let 1840 až 1844. Janovi je řečeno, že dějiny Milleritů od roku 1840 do roku 1844 se opakují v dějinách závěru adventismu. Jakmile je Janovi řečeno, že musí znovu prorokovat, je mu také řečeno, aby změřil chrám.

A byla mi dána třtina podobná prutu; a anděl stál a řekl: Vstaň a změř chrám Boží i oltář a ty, kteří se v něm klanějí. Avšak nádvoří, které je vně chrámu, vynech a neměř je; neboť bylo dáno pohanům, a ti budou po čtyřicet dva měsíce šlapat po svatém městě. Zjevení 11,1.2.

Dílo svěřené adventismu po 22. říjnu 1844 bylo Janem znázorněno jako vyměřování nebo budování chrámu, v souladu se zaslíbením vyjádřeným u Zachariáše, že nad Jeruzalémem bude opět „natažena měřicí šňůra“—neboť Hospodin „si ještě vyvolí Jeruzalém“. Dějiny znázorněné na počátku adventismu filadelfským hnutím milleritského adventismu se opakují na konci adventismu ve filadelfském hnutí sto čtyřiačtyřiceti tisíc. Při velkém zklamání 22. října 1844 začalo časové období znázorněné jako „dny hlasu sedmého anděla“.

Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, až začne troubit, bude dokonáno tajemství Boží, jak je oznámil svým služebníkům prorokům. Zjevení 10,7.

Poselství bylo pro millerity sladké, když se islámské časové proroctví druhého běda naplnilo právě tak, jak millerité předpověděli předem před 11. srpnem 1840. Poselství se změnilo v hořkost v útrobách při velkém zklamání 22. října 1844. Jakmile Jan dokončí znázornění dějin let 1840 až 1844, je mu sděleno, že musí učinit totéž znovu (prorokovat). Poté je mu řečeno, aby změřil Jeruzalém, a když tak činí, uvádí se do souladu se Zachariášovým proroctvím o tom, že Hospodin si vyvolí Jeruzalém. Od 22. října 1844 je prorocká historie představena jako „dny hlasu sedmého anděla“. „Dny“ poselství (hlasu) sedmého anděla (třetího běda) představují časové období, kdy božství Kristovo mělo být trvale spojeno s lidstvem těch, kdo měli být sto čtyřicet čtyři tisíc. Toto dílo bylo zdrženo vzpourou roku 1863 a 11. září začalo troubení sedmého anděla (třetího běda)

znovu znít.

V posvátných dějinách si Pán vyvolil Jeruzalém, aby tam vložil své jméno, a jeho „jméno“ je jeho charakter. Na Jeruzalém a Sión odkazuje Zachariáš, když říká: „Horlím pro Jeruzalém i pro Sión velikou horlivostí,“ a poté: „Hospodin ještě potěší Sión a ještě si vyvolí Jeruzalém.“ Sión je potěšen tehdy, když přijímá Ducha svatého, který je „Utěšitel“. Utěšování Duchem svatým začalo 11. září v souladu s tím, jak Kristus dechl na učedníky po svém sestoupení z setkání s Otcem po svém vzkříšení. Projev Ducha svatého se o Letnicích značně zesílil. Toto období začalo vzkříšením obětí prvotin a skončilo obětí prvotin o Letnicích, kdy pak celé světo slyšelo poselství.

Potěšujte, potěšujte můj lid, praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma a volejte k němu, že jeho bojování se naplnilo, že jeho nepravost je odpuštěna; neboť z ruky Hospodinovy přijal dvojnásobek za všechny své hříchy. Izaiáš 41,1.2.

Sto čtyřicet čtyři tisíc je zapečetěno, když „je odpuštěna jejich nepravost“. K tomu dochází těsně před nedělním zákonem, když jsou vyzdviženi jako letniční oběť prvotin, zatímco přijímají vylití Ducha svatého bez míry, jak to předobrazně ukázali učedníci o Letnicích. Kropení deště, které začalo 11. září, se při nedělním zákonu stává plným vylitím. V dějinách od obětí prvotin 11. září až k oběti prvotin při nedělním zákonu, kdy je sto čtyřicet čtyři tisíc zapečetěno a připraveno jako oběť, aby bylo vyzdviženo jako korouhev od nedělního zákona až do uzavření doby milosti. Tyto dějiny jsou znázorněny v prvních třech verších Zjevení osmnácté kapitoly, které ohlašují pád Babylóna, jenž je biblickým symbolem představujícím „zdvojení“.

Potom jsem uviděl jiného anděla, sestupujícího z nebe, který měl velikou moc; a země byla ozářena jeho slávou. I zvolal mocně silným hlasem: Padl, padl Babylón veliký a stal se příbytkem démonů a skrýší každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a ohavného ptáka. Neboť všechny národy pily z vína hněvu jejího smilstva a králové země s ní smilnili a kupci země zbohatli z hojnosti jejího přepychu. Zjevení 18,1–3.

V celém Písmu představuje zdvojení výrazů či slov dokonalé naplnění pádu Babylóna v posledních dnech. Je to pečeť Alfý a Omegy, který vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím počátkem. Dva pády Babylóna jsou znázorněny v Nimrodovi a Belšasarovi. Nimrod byl počátkem Babylóna, když byl ještě pouze Bábel. Nimrodův pád předznamenával Belšazarův pád a poselství druhého anděla i anděla ze Zjevení osmnáct je, že Nimrodův pád na počátku Babylóna představoval Belšazarův pád na konci, neboť Alfa a Omega vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím počátkem.

Nimrodova věž byla stržena jako symbol jeho pádu a on předobrazoval pád Dvojčat 11. září. Belšazarův pád byl nápisem na zdi, jenž označil konec sedmdesátileté vlády Babylóna jako prvního království biblického proroctví, a tím předobrazoval pád Spojených států na konci symbolických „sedmdesáti let podle dnů jednoho krále“ z Izajáše dvacáté třetí, představujících dějiny Spojených států od roku 1798 až po nedělní zákon. Belšazarův nápis na zdi představuje okamžik, kdy při nedělním zákoně padá zeď oddělení církve od státu, což je právě ten bod, v němž končí šesté království biblického proroctví, právě tak jako byl Belšazar téže noci zabit. Nápis rukou na zdi je zákon, který je sepsán a který převrací ústavní zeď oddělení církve od státu.

„Dějiny“ představované obdobím od 11. září až po nedělní zákon a poté až do uzavření lidské doby milosti a sedmi posledních ran jsou historickým obdobím, které je v Božím slově symbolizováno zdvojením výrazů či slov. V tomto období je vyléván Duch svatý, počínaje pokropením od 11. září až do nedělního zákona a poté plným vylitím. Ducha svatého Kristus představil jako „Utěšitele“, který, až přijde, ukáže Božímu lidu všechny věci.

Avšak Utěšitel, jenž jest Duch Svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, cožkoli jsem vám řekl. Jan 14,26.

Duch svatý je ke sto čtyřiceti čtyřem tisícům předáván skrze „zlatý olej“, který je také „deštěm“ a také „Utěšitelem“. Je-li Duch svatý představován jako „Utěšitel“, označuje tím zvláštní zjevení Ducha svatého.

Boží lid vždy vlastnil Ducha svatého, když splnil požadavky evangelia; avšak v dobách pravého posvátného oživení, „jako za dřívějších let“, při zvláštním projevu Ducha svatého pro celé společenství, je Duch svatý představen jako Utěšitel. Ještě důležitější je, že u celého společenství Utěšitel působí na paměť tím, že „připomíná všechno“. To potvrzuje, že ti, kdo se na tomto projevu podílejí, mají pravou zkušenost, neboť Duch svatý se účastní činnosti jejich mysli, neboť ovlivňuje proces myšlení tím, že „všechno připomíná“.

Lidská paměť spolu s ostatními složkami, jako jsou úsudek, inteligence, rozum a svědomí, utváří vyšší přirozenost člověka, kterou apoštol Pavel označuje jako „mysl“. Tato vyšší přirozenost je buď tělesná mysl, anebo je to Kristova mysl.

Protože tělesná mysl je nepřátelstvím proti Bohu; neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, a ani nemůže. Římanům 8,7.

Nebo kdo poznal mysl Páně, aby jej mohl poučovat? My však máme mysl Kristovu. 1. Korintským 2,16.

Nižší přirozenost neboli tělo se skládá z nervové, emocionální a hormonální soustavy spojené se smysly, které jsou „cestami duše“. Vyšší přirozenost je určena k tomu, aby vládla nad nižší, a jako taková je představena jako pevnost; tato pevnost je neustále pod útokem smyslů (nižší přirozenosti) a útoky jsou vedeny proti pevnosti skrze cesty, které do pevnosti vedou. Uvnitř pevnosti vyšší přirozenosti se nachází velitelské centrum, nebo to, co sestra Whiteová nazývá citadelou. Citadela je Místo nejsvětější ve svatyni, která je rozdělena na dvě základní části. Nádvoří je tělo neboli nižší přirozenost a ke vstupu na nádvoří, stejně jako k přenesení krve do svatého místa, bylo nutné projít oponou neboli závojem. Nádvoří je z obou stran ohraničeno oponami.

Po nové a živé cestě, kterou nám zasvětil skrze oponu, to jest skrze své tělo. Židům 10,20.

Svatyně je rozdělena na dvě části: nádvoří a svatyni. Svatyně se pak stejně jako vyšší přirozenost dělí na dvě části. Vyšší přirozenost se rozkládá do dvou oblastí. Jedna z těchto oblastí je znázorněna jako svaté místo a druhá jako Nejsvětější místo. Svaté místo představuje duševní činnosti nezbytné k tomu, aby lidstvo mohlo fungovat, avšak Nejsvětější místo je oblastí, kde se setkává Bůh a člověk. Nejsvětější místo je trůnní síň Boží a ti, kdo jsou obrázceni, jsou spolu s

Kristem posazení na nebeských místech.

A spolu s ním nás vzkřísil a spolu posadil na nebeských místech v Kristu Ježíši. Efezským 2,6.

Tento verš je převzat z oddílu, v němž je o několik veršů dříve, avšak zcela v témže myšlenkovém sledu, Ježíš posazen v nebeských místech, stejně jako jeho lid.

kteřou dokázal v Kristu, když ho vzkřísil z mrtvých a posadil po své pravici v nebeských místech. Efezským 1,20.

Kristus a jeho lid společně sedí v Nejsvětější svatyni. Kristus byl vzkříšen a poté usedl na nebeských místech a jeho lid je pozvednut a usazen v trůnní síni Nejsvětější svatyně. Pavel ukazuje, že ti, kdo jsou v šestém verši pozvednuti, byli v předchozím verši vzkříšení z hříchu.

I když jsme byli mrtvi v hříších, obživil nás spolu s Kristem — milostí jste spaseni — a spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním nás posadil na nebeských místech v Kristu Ježíši. Efezským 1,5.6.

Dokonalým naplněním pasáže z Efezským jsou dva svědkové ze Zjevení jedenácté kapitoly, kteří jsou vzkříšení a poté vzati do nebe jako korouhev — avšak také proto, aby byli posazení v nebeských místech. Ve svatyni svatých představují tito dva svědkové lidstvo v samé přítomnosti Boží a jejich ospravedlněním k tomu, aby tam byli posazení, je znamení, které každý z nich nese. Tím znamením je pečeť Boží a pečeť Boží představuje, že se člověk stal jedním s božstvím; a tato pečeť je znázorněna skutečností, že Utěšitel, jímž je Duch svatý, přebývá ve svatyni svatých jejich „vyšší přirozenosti“. Svatyně svatých je trůnní síň Boží, kde jsou božské a lidské spojení, a představuje lidský chrám, jehož vyšší přirozenost zahrnuje svatyni svatých, kde božství i lidství sedí pospolu.

Vylití „Utěšitele“ je zapečetěním sto čtyřiceti čtyř tisíc a označuje změnu v dějinách spásy, neboť tehdy se církev mění z církve bojující v církev vítěznou. V té době se mění z laodicejského hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc ve filadelfské hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. V té době se mění ze zkušenosti sedmé církve ke zkušenosti šesté církve a šestou církví byli millerité. Prorockou charakteristikou šesté církve ve Filadelfii, jak byla naplněna milleritským hnutím, je to, že nikdy nebyla církví. Po celou dobu až do roku 1856 byla pouze hnutím, kdy oba Whiteovi označili toto hnutí za laodicejské. O sedm let později byla ustavena právní církev.

Spásná změna při nedělním zákonu byla předobrazena spásnou změnou o Letnicích, jež označila uvedení Krista do úřadu velekněze.

„Letniční vylití bylo nebeským sdělením, že uvedení Vykupitele do úřadu bylo dokonáno. Podle svého zaslíbení seslal z nebe svým následovníkům Ducha svatého jako znamení, že jako kněz a král přijal veškerou moc na nebi i na zemi a že je Pomazaným nad svým lidem.“ Skutky apoštolů, 38.

Když bude při nedělním zákonu na sto čtyřicet čtyři tisíc bez míry vylit pozdní déšť, bude to „sdělení z nebe“, že církev bojující dospěla ke svému konci a církev vítězná nastala. Uvedení Krista do úřadu o Letnicích ve svatyni nahoře předobrazuje pomazání sto čtyřiceti čtyř tisíc při

nedělním zákonu.

„Letniční“ vylítí, které dosvědčovalo, že Kristus byl Pomazaný, představovalo Jeho pomazání při inauguračním obřadu v nebi, avšak pomazán byl také při svém křtu. Jeho křest (9/11) až do Letnic (nedělní zákon) je rovněž znovu znázorněn o tři a půl roku po Jeho křtu Jeho skutečnou smrtí, pohřbem a vzkříšením (svátek prvotin). 9/11 je tedy znázorněno při Jeho křtu a také při Jeho vzkříšení. Jeho symbolické vzkříšení a Jeho doslovné vzkříšení vyznačují počátek dvou prorockých linií, z nichž každá končí Letnicemi. Obě dějinné linie začínají vzkříšením obětí prvotin.

Avšak nyní Kristus vstal z mrtvých a stal se prvotinou těch, kdo zesnuli. Neboť poněvadž skrze člověka přišla smrt, skrze člověka přišlo také vzkříšení mrtvých. Neboť jako v Adamovi všichni umírají, tak také v Kristu budou všichni obživeni. Avšak každý ve svém vlastním pořadí: Kristus prvotina, potom ti, kdo jsou Kristovi, při jeho příchodu. 1 Korintským 15,20–23.

Kristus je při svém vzkříšení obětí prvotin, která označuje počátek „letničního období“, jež končí obětí prvotin o Letnicích. Kristovo vzkříšení je ječmen a pšenici jsou ti, kteří „potom“ „patří Kristu při jeho příchodu“. Ti, kdo přicházejí „potom“ po Kristově vzkříšení, jsou „ti, kteří patří Kristu při jeho příchodu“, a představují tak konečné shromáždění věrných duší na konci světa, jak je znázorněno oněmi třemi tisíci dušemi, které byly shromážděny o Letnicích.

Tento verš se také zabývá vzkříšením z hlediska smrti. Smrt začala s Adamem a přechází na všechny lidi, avšak činí tak „v“ „pořadí“. Ve Skutcích Petr zaznamenává, že když se tehdy naplňovala kniha Joelova, měli lidé předem poslat své hříchy k soudu, aby byly vymazány, až přijdou časy občerstvení od přítomnosti Utěšitele. Kristus se tehdy nedíval do knih soudu, aby vymazal hřích, neboť soud byl vzdálen více než osmnáct set let.

Odkaz na „každého v jeho pořadí“ začíná Adamem, a tím označuje soud nad mrtvými od Adama dále až do doby, kdy nastanou časy občerstvení. Když přichází pozdní déšť, soud přechází od mrtvých k živým. V časovém období znázorněném tímto veršem (od Kristova vzkříšení až do Letnic), od prvotin ječmene až po prvotiny pšenice, déšť padá během soudu nad živými a jak déšť padá, poselství znázorněné tímto deštěm odděluje pšenici od koukolu. Při nedělním zákonu, jímž jsou Letnice, již pšenice není smísena s koukolem a obě snopkové bochníky prvotinné oběti z pšenice jsou pozdviženy. Proces očišťování od 11. září až do nedělního zákona je rovněž znázorněn v Malachiáši 3, když Posel smlouvy očišťuje a také přečišťuje Lévijské, a činí tak „ohněm“. „Oheň“ je symbolem poselství, jak to představují ohnivé jazyky o Letnicích. V posuzované historii mělo být oddělení těchto dvou tříd, které přináší sto čtyřicet čtyři tisíc, již jsou oběma snopkovými bochníky znázorněnými prvotinami Letnic, důkladně propečeno, neboť to byla jediná oběť, která obsahovala znamení hříchu.

Ty dva vlnové chleby byly kvašené a kvas je symbolem hříchu. Tento kvas byl zničen v ohni pece, jak to znázorňuje přetavující oheň Posla smlouvy. Izajáš v dvacáté sedmé kapitole označuje spor, který začíná 11. září, a nazývá jej „dnem východního větru“. Tento oddíl učí, že právě skrze tento spor jsou usmířeny hříchy Izraele. „Spor“ probíhá mezi pravým poselstvím pozdního deště a všemi

ostatními falešnými poselstvími pozdního deště, která existují. Poselství je „oheň“ a „oheň“ je tím, co Posel smlouvy používá k očištění a vyčištění. Spor o poselství pozdního deště odstraňuje kvas z letniční oběti pšeničných prvotin, která je pozdvižena při nedělním zákonu. Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou letniční oběti pšeničných prvotin, kteří vítězí ospravedlněním Jeho krve a posvěcením svého svědectví, neboť ačkoli je to Slovo, co posvěcuje, činí tak pouze tehdy, je-li slovo předáno jako poselství. Předložení poselství umožňuje sto čtyřiceti čtyřem tisícům žít a předložení falešného poselství pozdního deště plodí smrt.

A přemohli ho pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví; a nemilovali své životy až k smrti. Zjevení 12,11.

Sto čtyřicet čtyři tisíc následuje Krista v přemáhání, jako i On přemohl, neboť v prorockém smyslu následují Krista.

To jsou ti, kdo se neposkvřili se ženami; neboť jsou pannami. To jsou ti, kdo následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. Zjevení 14,4.

Zde ve čtvrtém verši čtrnácté kapitoly Zjevení je sto čtyřicet čtyři tisíc označeno jako „prvotiny“. Jsou také označeni jako „panny“ a Duch inspirace nás poučil, že podobenství o deseti pannách z Matouše dvacet pět znázorňuje zkušenost adventního lidu. Nejenže jsou „pannami“, nýbrž nejsou „poskvřeni ženami“, neboť proces zkoušky a oddělení, který zformoval sto čtyřicet čtyři tisíc, vytvořil rozdíl mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci a „všemi“ falešnými náboženstvími. „Ti“ následují Beránka, kamkoli jde, a jako oběti prvotin musí následovat Krista v jeho smrti, pohřbu a vzkříšení.

V jedenácté kapitole Zjevení, v jedenáctém verši, jsou dva svědkové, kteří mají být vyzdviženi jako prapor, nejprve usmrceni a potom po třech a půl dnech vzkříšeni jako oběť prvotin, jako byl Kristus. Oběť prvotin, kterou byl a je Kristus, zahrnovala prolítí krve smlouvy, aby vykoupila ty, kdo zbankrotovali zkušeností Laodiceje. V jediném verši (verš čtyři) je podán celý tento stručný souhrn různých linií prorockého světla spojených se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci. A je předložen ve Zjevení 14:4 rukou Palmoního, podivuhodného počtáře. Zdvojení v Písmu představuje dějiny pozdního deště a pozdní déšť je tam a tehdy, kde a kdy je Utěšitel vyléván na Boží lid.

Jak jsou na horách krásné nohy toho, jenž přináší radostnou zvěst, jenž zvěstuje pokoj; jenž přináší radostnou zvěst o dobru, jenž hlásá spásu; jenž říká Sijónu: Tvůj Bůh kraluje! Tvoji strážci pozvednou hlas, společně budou zpívat; neboť uvidí tvář v tvář, až Hospodin znovu přivede Sijón. Propukněte v radost, zpívejte společně, zpustošená místa Jeruzaléma; neboť Hospodin potěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém. Hospodin obnažil své svaté rámě před očima všech pronárodů; a všechny končiny země uzří spásu našeho Boha. Odejděte, odejděte, vyjděte odtud, nedotýkejte se ničeho nečistého; vyjděte z jejího středu; buďte čistí, vy, kteří nesete Hospodinovy nádoby. Izajáš 52,7–11.

Sión H6726 je totéž co H6725, což znamená „mysl nápadnosti; pamětní nebo vodící sloup: – znamení, titul, ukazatel cesty“. Sión je symbolem praporu sto čtyřiceti čtyř tisíc a v daném úryvku již přijali pozdní déšť, neboť již zvěstovali a předložili radostnou zvěst pokoje. Stejně výmluvné ve vztahu k této skutečnosti je, že vidí „oko k oku“, což představuje učedníky o Letnicích, neboť deset dnů před Letnicemi představuje období sjednocení. Pán „utěšil“ (což představuje minulý čas), již

vykonat tři věci pro ty, kdo přinášejí radostnou zvěst. „Utěšil svůj lid“, „vykoupil Jeruzalém“ a „obnažil své svaté rámě před očima všech národů.“

Svůj lid „potěšil“ při 11. září, čímž označil počátek zkušebního procesu třetí kapitoly Malachiáše, který dospívá k závěru při nedělním zákonu, když pozdvihuje prapor prvotin, jak je to znázorněno tím, že „obnaží své svaté rámě před očima všech národů“. Potěšuje, vykupuje a pozdvihuje sto čtyřicet čtyři tisíc. Při 11. září potěšuje a zahajuje proces očišťování, v němž vykupuje svůj lid a potom jej pozdvihuje jako prapor, anebo, jak říká Malachiáš, aby „obětní dar Judy a Jeruzaléma byl Hospodinu příjemný“ „jako za dávných dnů“.

A usedne jako tavič a čistič stříbra; a pročistí syny Léviho a přetaví je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu oběť ve spravedlnosti. Tehdy bude oběť Judy a Jeruzaléma příjemná Hospodinu jako za dnů dávných a jako v letech pradávných. Malachiáš 3,3.4.

Své úvahy o „jak dlouho“ uzavřeme v příštím článku.

„Jeho věječka je v Jeho ruce a On dokonale vyčistí své humno a shromáždí svou pšenici do sýpky.“ Matouš 3,12. To byla jedna z dob očišťování. Slovy pravdy byly plevy oddělovány od pšenice. Protože mnozí byli příliš marniví a samospravedliví, než aby přijali napomenutí, a příliš milovali svět, než aby přijali život pokory, odvrátili se od Ježíše. Mnozí činí totéž i dnes. Duše jsou dnes zkoušeny, jako byli zkoušeni ti učedníci v synagoze v Kafarnaum. Když pravda dolehne na srdce, vidí, že jejich životy nejsou v souladu s vůlí Boží. Vidí potřebu úplné změny v sobě samých; nejsou však ochotni ujmout se díla sebezapření. Proto se hněvají, když jsou odhaleny jejich hříchy. Odcházejí pohoršeni, právě jako učedníci opustili Ježíše a reptali: „To je tvrdá řeč; kdo to může snést?“ Touha věků, 392.